

Jan Schneider: Izrael a Rusko

 prvnizpravy.cz/language=cs/zpravy/politika/jan-schneider-izrael-a-rusko/preview=true

politika

Musím vyseknout poklonu europoslanci Ondřeji Dostálovi, který ve své pravidelné „Eurodžungli“ (ABJ, 18.12.2024) byl podle mého mínění prvním, kdo vedle sebe položil na stůl Izrael a Rusko, píše Jan Schneider v komentáři pro Prvnizpravy.cz.

Jan Schneider

19. prosince 2024 - 07:45

Přiznám se, že mě to srovnání zaměstnává už dlouho, ale hloubka problému na jedné straně a zaneprázdněná lenost na straně druhé mi nedovolily zformulovat nějaký srozumitelný text, na který je třeba mnohem více času, než na text tvářící se odborně, leč alibisticky.

Logika Ondřeje Dostála bourá starobylou představu o tom, že zlo je možno definitivně a napořád ztotožnit s nějakým subjektem (osobou, zemí, politickou stranou apod.), a s takto „vyřešeným“ problémem zestárnout až do milosrdného alzhajmra. Takovýto přístup je pouze pro bezmozky (kteří nemají na víc), nebo pro ideology (ti naopak tímto dogmatem manipulují). V oblasti theologie známe tento problém pod pojmem „theodicea“, a zabývá se původem zla, což je vzhledem k dalšímu dogmatu o dobrotě Boží v úplnosti neřešitelné (tam však má kořeny zlozvyk „dvojího metru“, který pomáhá podobné spory nacpat do Prokrustova lože).

Logika Ondřeje Dostála svědčí o velmi svobodném myšlení, které našlo řešení v tom, že zlo není subjekt, ale jev. Jev, který se může vyskytnout kdekoliv a kdykoliv, a je odhalitelný pouze nezablokovaným mozkem a sdělitelný pouze odvážnými ústy.

Ondřej Dostál tak dospěl k tomu, že když Izrael zabral část Sýrie a bombarduje sklady zbraní svých nepřátel, tak nejpříhodnějším označením takovéto akce je „speciální vojenská operace“. A nelekl se toho, že mu to hned připomnělo ruskou „speciální vojenskou operaci“, která má podobné vlastnosti, byť je rozsahem mnohem větší.

Detailně rozebrat a vyargumentovat veškeré podobnosti či odlišnosti obou těchto ozbrojených aktivit není v mých silách. V rozsahu této glosy je však možno upozornit na zásadní rys, který by mohl být podnětem nikoliv pro dogmaticky vzteklé reakce bezmozků, ale pro zamyšlení a snad i inspiraci těch přemýšlivých.

Od roku 2014, tedy po americky podníceném převratu na Ukrajině, začalo pro ruskojazyčné Ukrajince peklo. Západem podporované „demokratické“ síly pučistické Ukrajiny nejprve vyjmuly z ukrajinské ústavy zásadu neutrality země (ano, ta byla vůdčím principem nezávislé Ukrajiny od roku 1991, takže ukrajinské vedení, jednající v roce 2008 o vstupu do NATO, jednalo protiústavně!). Potom začaly omezovat použití ruštiny, zakazovat opoziční politické strany, je podporující média, likvidovat ruskojazyčnou kulturu, pojmenovávat veřejné prostory po nacistických kolaborantech a další věci, ze kterých by se euro-lidsko-právníci zcvokli (kdyby se to ovšem dělo někde jinde!). Zase ten dvojitý metr!

I česká média v té době (2014) reportovala o tom, jak ukrajinská armáda střílí do Ukrajinců, kteří v Doněcku a Luhansku chtěli hlasovat v referendech. Od té doby, podle zprávy OBSE, bylo v těchto převážně ruskojazyčných oblastech ukrajinskou armádou vzdáleným ostřelováním zabito na 14 tisíc osob.

Izrael měl a má podobný problém. Civilní obyvatelstvo je dlouhodobě vystaveno útokům ze všech tří pevninských směrů. Příznačně paradoxní je, že těch útoků povětšinou přibylo, když vládla levice (velmi hrubé rozdělení na levici a pravici v Izraeli je to, že holubice chtějí s Palestinci jednat, kdežto jestřábi jsou zastánci tvrdé ruky).

Prvnizpravy.cz - Schneider: Vlastně je správné, že na Národní přišel rozvědčík

V obou případech, přestože ten ruský je exteritoriální, je nezodpovězený (a těžko zodpověditelný) problém, jak má vláda reagovat na takové ohrožení civilního obyvatelstva, které žije buď na území státu, alebo v sousedství, nicméně je jazykově spojeno a kvůli tomu persekvováno. Obzvláště, když tyto nepřátelské provokativní aktivity stoupají vždy, když je vláda ochotna jednat.

Když pak eskaluje situace, nezbyvá, než provést vojenskou operaci, byť bude vypadat jako agresivní. Nezapomeňme, že již v roce 2008 napsal George Friedman (v knize „Příštích sto let“), že „ruské akce se v budoucnu budou jevit jako agresivní, i když budou vlastně obranné“!

Jistě se ozvou různé filipiky, používající například jednu z eristických fint, totiž snahu zdiskreditovat „protivné“ tvrzení tím, že ho dáme do souvislosti s něčím hanlivým. Dlouhodobě se v takových případech kalí vody jakýmsi pokusem porovnat tuto situaci s prvorepublikovým sudetoněmeckým problémem. Má to jednu vážnou vadu: vůbec to nesedí. Za první republiky byla němčina povolena jako „vnější jazyk národní menšiny“ tam, kde žilo více jak 20% národní menšiny. Němci měli své politické strany a volební práva. Nikdo je zaživa neupaloval, na rozdíl od dodnes ukrajinskými úřady nevyřešeného otřesného případu v Oděse 2. května 2014.

Jsem přesvědčen, že jak kritici Izraele, tak i kritici Ruska, by se mohli dalším rozpracováním této analogie dostat k mnohem hlubšímu poznání reality.

A ti, kteří nešetří kritikou ani jedné strany, by pak měli odpovědět na otázku, co v takové situaci může vláda vlastně dělat? Reálně, nikoliv akademicky, politologicky, teoreticky, ale reálně v reálné situaci, kdy lidé jsou dlouhodobě ohroženi a dochází ke ztrátám na životech? Resignovat na ochranu svých či jazykově spřízněných občanů? Nebo co? Češi, porad'te!

(rp,prvnizpravy.cz,foto:arch.)